

[Ole Henriksen.]

efterkommer det to afgørende krav, som har været rederiforeningens mærkesager, nemlig at få flyttet overenskomsternes udløb, så de falder sammen med det øvrige arbejdsmarkeds, altså den 1. marts, og at få sammenkædet overenskomsterne, så det blev Bilfærgernes Rederiforening, der i fremtiden skulle slutte overenskomsterne.

I den forbindelse synes jeg nok, det er værd at hæfte sig ved overskriften til det konservative forslag. Der står nemlig lov om fornyelse af kollektive overenskomster mellem medlemmer af Bilfærgernes Rederiforening og A/S Dampskibsselskabet Ærø på den ene side. Ja men der er ikke tale om nogen fornyelse af nogen overenskomst her. Der har aldrig været nogen overenskomst mellem Sømændenes Forbund og den pågældende rederiforening, så derfor er det alene i sig selv udformet forkert. Men jeg ved godt, at det har været et ønske fra det konservative folkepartis side, at det gik sådan, men det er i hvert fald misvisende at sætte den overskrift over, og det er vildledende over for folketinget og også over for befolkningen i almindelighed.

Jeg synes også, det er værd at understrege, at der inden for de to af selskaberne, som hører under rederiforeningen, har været enighed selskabet og sømændene imellem om, at disse overenskomster skulle fornyes og skulle fortsætte, mens det ene og alene har været bilrederne, som har blokeret for, at arbejdet blev genoptaget på disse ruter. Vedrørende Jydsk Færgefart og Langeland-Kiel Linien har man været klar, men rederiforeningen siger, at såfremt disse ting ikke bliver kædet sammen, vil den ikke medvirke til at få sluttet overenskomsten. Det er nok lige at føre sagen derhen, hvor den skal, nemlig at det ikke er sømandsforbundet, der har været stejlt over for at få færgeruterne til at fungere, men at det er Bilfærgernes Rederiforening, som har blokeret for det.

Mange af de ord, som jeg her har sagt om det konservative forslag, vil jeg godt overføre til regeringens forslag, og der er – med undtagelse af bestemmelser, som jeg ikke kunne tænke mig at regeringen overhovedet ville komme med – klart samme motiver som i de konservatives, men jeg synes, at man må spørge regeringen, socialdemokratiet og specielt de socialdemokratiske ordførere, som har været heroppe og holde en sørgmodig tale om, at de var

nødt til at gribe ind nu igen: Hvornår vil man respektere de indgåede aftaler, og hvornår vil man respektere de love og de spilleregler, som følges på arbejdsmarkedet?

Det er jo ikke mere end et par måneder siden vi stod her og skulle ophøje et mæglingsudkast til lov inden for LO-området, og vi skal ikke ret lang tid tilbage for at finde gentagelser på det her kunststykke. Det vil være rimeligt at spørge, om vi overhovedet skal beskæftige os med arbejdsmarkedet på den måde, eller vi skal følge det konservative folkepartis intentioner og simpelt hen sige, at det er forbudt at strejke i Danmark. Så kan vi få den principielle debat. For hvis vi rent praktisk ikke kan strejke her i landet, så kan vi lige så godt få det ført ind i lovgivningen med det samme, sådan som det er de konservatives intentioner.

Ordførertalen fra socialdemokratiet må jeg altså betegne som en søforklaring, og så vil jeg nævne, at SFs principielle stilling til indgreb i overenskomsterne vil vi fastholde. Jeg kan roligt henvise til de bemærkninger, vi gjorde under det sidste indgreb. Jeg har bemærket, at ministeren i sine bemærkninger til regeringens forslag skriver, at det er praksis, at man gør den slags ting. Jeg synes, at det næste gang skulle rettes til »vanen tro«, at vi nu griber ind i disse overenskomster.

Må jeg så sige kort om det grønlandske problem, altså telegrafistproblemet, at dertil har vi selvfølgelig den samme indstilling, men der kunne godt nyttes nogle principielle betragtninger til om, at vi her står over for et rigt land og over for et fattigt land. Vi har sendt rige arbejdere op, som skal arbejde i et fattigt land og dermed kommer i et helt skævt forhold til den lokale befolkning i Grønland. Det, der ville være afgørende her, var, at man sagde, at de problemer, som telegrafistforeningen er ude for her, skulle løses på samme måde, som man gør det på Færøerne, altså under en hjemmestyreordning. Det er jo ikke så længe siden man har løst problemer på Færøerne af lignende karakter, hvor det var det færøske lagting, som simpelt hen klarede problemerne med de konfliktforhold, der var deroppe. Derfor må vi også sige, at den slags problemer bør i fremtiden høre hjemme i det grønlandske landsråd og løses ad den vej, og vi skal ikke prøve at tackle og fjernstyre disse problemer her fra folketinget.